

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE negentiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van di 23 mei 2006 het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Not.nr. 66.19.645/99/7

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

- 1. met ondernemingsnummer ; met maatschappelijke zetel te ;
 - 2. , fabrieksarbeider, geboren te op wonende te ;
 - 3. met ondernemingsnummer, , met maatschappelijke zetel te)
 - 4. l, zaakvoerder, geboren te op , wonende te ;
 - 5. met ondernemingsnummer , met maatschappelijke zetel te ;
 - 6. ; arbeider, geboren te op i wonende te ;
- te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. - bij inbreuk op artikel 44 § 1, 2°, strafbaar gesteld door artikelen 64, eerste, tweede en vijfde lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de gemeentelijke bediening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997) en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 2°, strafbaar gesteld door artikelen 66 - eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet van 11 april 1997 met wijziging artikel 42, gepubliceerd op 12 oktober 1996 (Bijeenkomst van 15 maart 1997, nummer 29 april 2000)

De verdachten zijn strafbaar gesteld door artikelen 42 § 1, 2°, strafbaar gesteld door artikelen 66 - eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet van 11 april 1997 met wijziging artikel 42, gepubliceerd op 12 oktober 1996 (Bijeenkomst van 15 maart 1997, nummer 29 april 2000)

namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd en deze toestand in stand gehouden te hebben

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-4, 146 al. 1-1, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening door het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd zoals bepaald in artikel 99 § 1,4' en het voorlaatste lid.

In casu:

1. de eerste (als eigenaar), de tweede (als eigenaar namens de eerste en als aannemer namens de derde), de derde (als aannemer), de vierde (als aannemer namens de derde), de vijfde (als aannemer) en de zesde (als aannemer namens de vijfde) op niet nader te bepalen data in de periode vanaf 20 augustus 1999 (stuk 23) tot en met 27 augustus 1999 (stuk 13) en minstens op 12 april 2000 (stuk 46)

het wijzigen van het bodemreliëf door verschillende ladingen aarde met vrachtwagens afkomstig van collectorswerken te hebben gestort waarvan de aarde gedeeltelijk werd open gespreid zodanig dat een verharde inrit ontstaat (stuk 6, 7 en 12).

2. de eerste (als eigenaar) en de tweede (als eigenaar namens de eerste en als aannemer namens de derde) vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode van 20 augustus 1999 tot en met 27 augustus 1999 (uitvoeren wederechtelijke werken) tot de datum van het bevel tot dagvaarding: 15 nov. 2004

de sub A1 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

B. de eerste (als eigenaar), de tweede (als eigenaar namens de eerste en als aannemer namens de derde), de derde (als aannemer), de vierde (als aannemer namens de derde), de vijfde (als aannemer) en de zesde (als aannemer namens de vijfde) minstens op 12 april 2000 (stuk 44)

- bij inbreuk op de artikelen 68 en 83 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)

- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in het artikel 71 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het werk of de handelingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking, van de bekrachtigingsbeslissing of, in voorkomend geval, van de beschikking van de voorzitter

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-4, 146 al. 1-1, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening door het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd zoals bepaald in artikel 99 § 1,4' en het voorlaatste lid.

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-4, 146 al. 1-1, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening door het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd zoals bepaald in artikel 99 § 1,4' en het voorlaatste lid.

Met de omstandigheid voor de tenlastelegging A dat de eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde en de zesde personen zijn die wegens hun beroep of activiteit, onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen, of in huur hebben, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstellen of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden in de zin van artikel 64 3de lid van de bovenvermelde wet van 29 maart 1962 en artikel 66 3de lid van het bovenvermelde decreet, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten tot en met 30 april 2000).

Met de omstandigheid voor de eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde en de zesde dat de tenlasteleggingen A en B gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 (feiten vanaf 1 mei 2000).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: weiland, 45 a 73 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als: [oprichting 1997-03-22), met ondernemingsnummer

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van toewijs verleden op 19/02/1998, geregistreerd op 26/02/1998.

C. de eerste (als eigenaar), de tweede (als eigenaar namens de eerste en als aannemer namens de derde), de derde (als aannemer), de vierde (als aannemer namens de derde), de vijfde (als aannemer) en de zesde (als aannemer namens de vijfde) op niet nader te bepalen data in de periode vanaf 20 augustus 1999 (stuk 23) tot en met 27 augustus 1999 (stuk 13) en minstens op 12 april 2000 (stuk 46)

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 11, 12, 56 1., 58, 59 en 60 van het decreet van 2 juli 1981 (B.S. 25 juli 1981) betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet d.d. 20 april 1994 (B.S. 29 april 1994), de voorschriften vastgesteld door of krachtens dit decreet, te hebben overtreden meer bepaald inbreuk te hebben gepleegd op het artikel 4.1.1. van het Besluit d.d. 17 december 1997 van de Vlaamse regering tot vaststelling van het Vlaams Reglement inzake afvalvoorkoming en -beheer (BS. 16 april 1998) (VLAREA) welke bepaalt dat enkel de afvalstoffen voorkomend op de lijst in bijlage 4.1 van hoger vermeld besluit mogen als secundaire grondstoffen worden gebruikt indien zij voldoen aan de voorwaarden inzake samenstelling en/of gebruik vastgesteld door hoofdstuk 4 van hoger vermeld besluit namelijk door verschillende ladingen oarde met vrachtwagens afkomstig van collectors, rorken te hebben gestort.

De eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde en de zesde personen voor de tenlastelegging A en B zijn de personen die bij toepassing van artikel 39 van het hoger vermeld decreet tot het misdrijf van de afvalstoffenwet zijn veroordeeld in verband met de tenlastelegging van het misdrijf van de afvalstoffenwet d.d. 17 december 1997 van de Vlaamse regering tot vaststelling van het Vlaams Reglement inzake afvalvoorkoming en -beheer (BS. 16 april 1998) (VLAREA) welke bepaalt dat enkel de afvalstoffen voorkomend op de lijst in bijlage 4.1 van hoger vermeld besluit mogen als secundaire grondstoffen worden gebruikt indien zij voldoen aan de voorwaarden inzake samenstelling en/of gebruik vastgesteld door hoofdstuk 4 van hoger vermeld besluit namelijk door verschillende ladingen oarde met vrachtwagens afkomstig van collectors, rorken te hebben gestort.

De eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde en de zesde personen voor de tenlastelegging A en B zijn de personen die bij toepassing van artikel 39 van het hoger vermeld decreet van 2 juli 1981 (B.S. 25 juli 1981) betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet d.d. 20 april 1994 (B.S. 29 april 1994), de voorschriften vastgesteld door of krachtens dit decreet, te hebben overtreden meer bepaald inbreuk te hebben gepleegd op het artikel 4.1.1. van het Besluit d.d. 17 december 1997 van de Vlaamse regering tot vaststelling van het Vlaams Reglement inzake afvalvoorkoming en -beheer (BS. 16 april 1998) (VLAREA) welke bepaalt dat enkel de afvalstoffen voorkomend op de lijst in bijlage 4.1 van hoger vermeld besluit mogen als secundaire grondstoffen worden gebruikt indien zij voldoen aan de voorwaarden inzake samenstelling en/of gebruik vastgesteld door hoofdstuk 4 van hoger vermeld besluit namelijk door verschillende ladingen oarde met vrachtwagens afkomstig van collectors, rorken te hebben gestort.

boete, evenals voor de betaling van de gerechtskosten die ingevolgde feiten omschreven in de tenlastelegging C zal worden uitgesproken lastens de tweede zijnde de lasthebber of aangestelde van de eerste en de derde, die de feiten heeft begaan in de uitoefening van zijn aanstelling of lastgeving.

De derde tevens gedagvaard bij toepassing van artikel 60 van voormeld decreet om zich burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de betaling van de geldboete, evenals voor de betaling van de gerechtskosten die ingevolgde feiten omschreven in de tenlastelegging C zal worden uitgesproken lastens de vierde zijnde de lasthebber of aangestelde van de derde, die de feiten heeft begaan in de uitoefening van zijn aanstelling of lastgeving.

De vijfde tevens gedagvaard bij toepassing van artikel 60 van voormeld decreet om zich burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de betaling van de geldboete, evenals voor de betaling van de gerechtskosten die ingevolgde feiten omschreven in de tenlastelegging C zal worden uitgesproken lastens de zesde zijnde de lasthebber of aangestelde van de vijfde, die de feiten heeft begaan in de uitoefening van zijn aanstelling of lastgeving.

Met de omstandigheid voor de eerste en de tweede dat de feiten omschreven onder de tenlastelegging A de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

Gezien de processen-verbaal;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn voordracht der zaak en in zijn eis;

Gehoord de eerste beklagde vertegenwoordigd door de heer lasthebber ad hoc, in haar antwoorden en verdediging;

Gehoord de tweede beklagde vertegenwoordigd door Mter. advocaat te in zijn antwoorden en verdediging;

Gehoord de derde beklagde vertegenwoordigd door Mter. lasthebber ad hoc, advocaat te in haar antwoorden en verdediging;

Gehoord de vierde beklagde vertegenwoordigd door Mter. advocaat te in zijn antwoorden en verdediging;

Gehoord de vijfde beklagde vertegenwoordigd door Mter. advocaat te in haar antwoorden en verdediging;

Gehoord de zesde beklagde vertegenwoordigd door Mter. advocaat te in zijn antwoorden en verdediging;

1. Beknopte samenvatting van de feiten zoals die blijken uit de dossiergegevens

Op 17 augustus 1949 werd er door de volke van de... (faint text)

(faint text)

(faint text)

de

vermeld.

Uit verder onderzoek bleek dat de

in opdracht van de NV Aquafin collectorwerken aan het uitvoe-

ren was te

en aarde van die werken stortte op het perceel van

de

Volgens

werfconductor van de

werd er tussen de

en de

hierover een

overeenkomst opgesteld.

Aan de voornoemde werfconductor van de

werd op 27

augustus 1999 een mondeling bevel tot stopzetting gegeven.

tekende het bericht van stopzetting d.d. 27 augustus 1999.

Aar

werd er d.d. 30 augustus 1999 een mondeling bevel tot stop-

zetting gegeven.

tekende dit bericht d.d. 01 september 1999.

Volgens

had de NV Aquafin hem gezegd dat de ophoging maar

0,5 meter zou bedragen en dat dergelijke ophoging wettelijk was toegestaan zonder

vergunning. Hierop ging hij met de

een overeenkomst

aan

Het bevel tot staking van de werken werd d.d. 27 augustus 1999 bekrachtigd door de burgemeester.

Op 12 april 2000 werd de politie van

verwittigd dat er opnieuw grond werd

gestort op het voornoemde perceel gelegen te

Ter plaatse stelde de politie vast dat men op het perceel volop bezig was met het storten van grond.

Volgens werfleider

betroffen de stortingen een tijdelijke stockage.

waarvoor het college van burgemeester en schepenen toelating had verleend.

Uit verder onderzoek bleek dat er geen vergunning was afgeleverd voor een tijdelijke stockage.

Volgens

werd de zaak besproken in het college en had hij infor-

meel toestemming gegeven aan de

aan er grond te stockeren.

Uit de aanvraag van de plantsoen bleek verder dat het om een van tijdelijke stockage P-1000 was.

Op 12 april 2000 werd de politie van verwittigd dat er opnieuw grond werd gestort op het voornoemde perceel gelegen te Ter plaatse stelde de politie vast dat men op het perceel volop bezig was met het storten van grond.

Het bevel tot staking van de werken werd d.d. 12 april 2000 bekrachtigd door de burgemeester.

Op haar zitting van 22 april 2002 vorderde het college van burgemeester en schepenen het herstel van kwestieus perceel in zijn oorspronkelijke staat, met name het afgraven van de gestorte grond en het nivelleren van het terrein te

Bij brief aan de procureur des Konings d.d. 05 april 2004 sloot de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich aan bij die herstellvordering en maakte die tot de zijne.

Bij bevel tot dagvaarding d.d. 15 november 2004 werden de voornoemde beklagden gedagvaard voor de correctionele rechtbank wegens:

- het wijzigen van het bodemreliëf zonder vergunning door het storten van grond afkomstig van de collectorwerken (tenlastelegging A.1. lastens de zes beklagden)
- het in stand houden van de wederrechtelijk opgetrokken constructie (tenlastelegging A.2. lastens eerste en tweede beklagde)
- het stakingsbevel d.d. 27 augustus 1999 te hebben genegeerd (tenlastelegging B lastens de zes beklagden)
- zich wederrechtelijk te hebben ontdaan van afvalstoffen (tenlastelegging C lastens de zes beklagden)

Eerste beklagde werd gedagvaard als eigenaar van het perceel, tweede beklagde als eigenaar namens de eerste beklagde en als aannemer namens de derde beklagde, derde beklagde als aannemer, vierde beklagde als aannemer namens derde beklagde, vijfde beklagde als aannemer en zesde beklagde als aannemer namens vijfde beklagde.

Bij brief d.d. 22 februari 2005 werd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een bijkomende gedetailleerde herstellvordering aan de procureur des Konings overgemaakt met betrekking tot het ophogen van het terrein.

2. De gegrondheid van de strafvordering

2.1. Aanklacht

2.1.1. De aanvankelijke strafvordering - d.d. 15 november 2004

2.1.1.1. Aanklacht door de stedenbouwkundig inspecteur d.d. 05 april 2004

Bij de presentie van de stedenbouwkundig inspecteur d.d. 05 april 2004 werd de aanklacht overgemaakt aan de procureur des Konings met betrekking tot het ophogen van het terrein.

aanmerkelijke reliëfwijziging blijkt uit de afboording van de hele vijver met damplanken” ; Gent, 20 november 1998, *T.M.R.*, 1999, 313 ; Gent 20 februari 1997, *T.M.R.* 1998, 177 : “*Gelet precies op deze hoeveelheid, de eerder beperkte oppervlakte waarop zij werd uitgespreid en de aard van het gebied waarin dit geschiedde, nl. een voor de streek zeer karakteristieke restant van een kreekarm gelegen in een natuurreserveaat, gaat het om een aanmerkelijke wijziging van het reliëf van de bodem*” ; Gent 20 november 1998, *T.M.R.* 1999, 313 ; “*Gelet op de omvang van deze werken en hun verhouding tot de totale oppervlakte van het terrein, mede inachtgenomen de ligging van het goed in een landelijke omgeving, gaat het hier om een aanmerkelijke wijziging van het reliëf van de bodem, waarbij “aanmerkelijk” in de gebruikelijke zin van het woord, dit is “aanzienlijk, belangrijk, groot” dient te worden begrepen*” ; Corr. Leuven 4 maart 1996, *T.M.R.* 1998, 29 : “*Het aanmerkelijk karakter dient immers niet enkel mathematisch beoordeeld maar ook rekening houdend met de impact van de uitgevoerde werken op de bestemming van het gebied*” ; Corr. Gent 5 oktober 1998, *T.M.R.* 1999, 320 : “*Aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem als criterium voor de vergunningsplicht voor graaf- en ophogingswerken houdt verband met, en dient beoordeeld te worden in het licht van het al of niet wijzigen van de aard en de bestemming van het terrein, ongeacht hun belangrijkheid en omvang*” ; zie ook Corr. Brugge 28 februari 1994, *T.M.R.* 1994, 343 ; Corr. Brugge 19 maart 1994, *Res. Jur. Imm.* 1984, 264).

Volgens artikel 99, § 1, vijfde lid DORO (decreet van 18 mei 1999) wordt als aanmerkelijke reliëfwijziging onder meer beschouwd elke aanvulling, ophoging, uitgraving of uitdieping die de aard of functie van het terrein wijzigt. Die omschrijving is gelet op het gebruik van de woorden “*onder meer*” niet bedoeld als exhaustieve definitie, doch zij geeft wel de belangrijkste elementen aan waarmee moet rekening worden gehouden (vgl. R. VEKEMAN, *Ruimtelijke ordening en stedenbouw. Planologie, verordeningen en vergunningen*, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen België, 1999, nr. 315, p. 319). De decreetgever heeft dus in de lijn van de gevestigde rechtsleer en rechtspraak niet geopteerd voor een louter kwantitatieve benadering, maar wel voor de *invloed van de wijziging op het terrein* (vgl. M. ROOSEMONT, “De aanmerkelijke wijziging van het reliëf van de bodem en de bouwvergunningsplicht” (noot onder Antwerpen 12 april 1999, *R.IJ.*, 1999-2000, 333) of met andere woorden voor een *kwalitatief criterium* (vgl. S. BOCELLART, *o.c.*, p. 243, nr. 72). Naar gelang de aard en de functie van het terrein zal de beoordeling van de aard en de functie van het terrein verschillen. Het is bijvoorbeeld niet mogelijk om te spreken over de aard en de functie van een perceel met een oppervlakte van 100 m² en van de aard en de functie van een perceel met een oppervlakte van 10 ha, waarbij blijft het te beoordelen van de aard en de functie van het terrein. Het is bijvoorbeeld niet mogelijk om te spreken over de aard en de functie van een perceel met een oppervlakte van 100 m² en van de aard en de functie van een perceel met een oppervlakte van 10 ha, waarbij blijft het te beoordelen van de aard en de functie van het terrein. Het is bijvoorbeeld niet mogelijk om te spreken over de aard en de functie van een perceel met een oppervlakte van 100 m² en van de aard en de functie van een perceel met een oppervlakte van 10 ha, waarbij blijft het te beoordelen van de aard en de functie van het terrein.

Uit wat voorafgaat, blijkt aldus dat iedere reliëfwijziging in concreto dient beoordeeld te worden, aan de hand van de hiervoor vermelde criteria, wat in ieder individueel geval voldoende duidelijk en voorspelbaar is.

2.1.1.2. Beoordeling van de reliëfwijziging in concreto

De rechtbank verwijst hiervoor naar de uitvoerige motivering vervat in de herstellordering d.d. 22 februari 2005 van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur.

Hieruit blijkt overduidelijk dat, rekening houdende met de aard en de functie van het terrein, de uitgevoerde werken, in casu het aanvoeren en open spreiden van grond, ongetwijfeld een impact kunnen hebben op de bestemming van het terrein.

Het perceel wordt gesitueerd in een gebied van vallei- en depressiegronden. Het maakt deel uit van een beekvallei.

De strook op het terrein tegen de voorliggende weg heeft een drainageklasse welke als "zeer nat" moet omschreven worden. Die strook, enkel geschikt voor weidebouw, valt onder de bodemserie Ahp welke aangetroffen wordt aan het begin of aan de rand van enkele beekvalleien. Juist op die strook bevindt zich de grootste aanvulling.

Verder naar de beek toe heeft de grond een drainageklasse welke omschreven moet worden als "nat". Die strook, enkel geschikt voor weidebouw mits een oordeelkundige ontwatering, valt onder de bodemserie Aep welke aangetroffen wordt in een gedeelte van de valleien.

Het terrein staat opgetekend als een van nature overstroombaar gebied (overstroombaar door afstromend water).

Het is dan ook belangrijk dat er geen hypotheek wordt gelegd op het waterbergende vermogen van dit perceel.

Rekening houdende met de functie van kwestieus perceel kan elke ophoging, hoe gering ook, een hypotheek leggen op de natuurlijke functie van het perceel.

De contactlegging A.1. is derhalve afdoende bewezen.

2.1.1.3. Toelichting op de conclusie van de rechtbank d.d. 22 februari 2005

De rechtbank heeft geconstateerd dat de aanleg van de weg niet wordt aangehouden en dat de aanleg van de weg niet wordt aangehouden. De rechtbank heeft geconstateerd dat de aanleg van de weg niet wordt aangehouden.

2.1.1.4. De conclusie van de rechtbank d.d. 22 februari 2005

staking)

Het staat vast dat ondanks het stakingsbevel van 27 augustus 1999 nieuwe stortingen op het perceel werden verricht. Dit werd d.d. 12 april 2000 vastgesteld.

De politie van [] stelde vast dat grote hoeveelheden grond werden gestort op het terrein en dat nog verschillende vrachtwagens klaar stonden om hun ladingen te lossen. Een kraanbestuurder was met een kraan bezig de gestorte aarde te verdelen over het terrein.

De bewering dat de gronden er werden gestort als tijdelijke stockage en men voor die tijdelijke stockage over een vergunning beschikte, wordt aan de hand van de plaatselijke vaststellingen tegen gesproken.

Het proces-verbaal van vaststellingen vermeldt terzake o.a. (stuk 39 en 40):

" (...) Uit navraag bij de dienst ruimtelijke ordening van [] blijkt dat er geen vergunning werd aangevraagd of afgeleverd voor de voorlopige stockage van grond op het terrein.

Het college van burgemeester en schepenen zou in de zitting van 10 april 2000 wel akte hebben genomen van de melding van tijdelijke stockage van leemgrond op het kwestieuze perceel.

[] verzoekt ons te telefoneren met [] die hem zou hebben verzekerd dat hij er de grond mocht stockeren. De schepen bevestigt ons dat deze zaak werd besproken in het college en dat hij reeds informeel toestemming gaf aan de [] om er grond te stockeren.

Verklaren dat volgens onze vaststellingen verschillende elementen er op wijzen dat het hier niet om een voorlopige stockage gaat:

- door de eigenaar werd een bouwvergunning aangevraagd die werd geweigerd;
- de teelaarde werd afgeschraapt en aan de zijkant van het perceel opgeslagen;
- de aangevoerde aarde wordt met behulp van een kraan over het terrein verspreid;
- uit de gesprekken met partijen blijkt dat er eerstdaags een nieuw dossier wordt ingediend met verzoek tot nivellering van het terrein []

Bovendien blijkt dat de aanvraag tot voorlopige stockage via de gewoontelijke procedure moet worden aangevraagd aan het gemeentebestuur en dat dit niet is gebeurd.

[]

[]

2000 akte genomen van de melding van de tijdelijke stockage.

Bij navraag bij het gemeentebestuur d.d. 20 mei 2000 werd vastgesteld dat er wel een aanvraag tot vergunning werd ingediend, doch er nog geen vergunning werd afgeleverd.

Uit wat voorafgaat, staat het onbetwistbaar vast dat men de weigering om een reliëfwijziging te vergunnen, heeft willen omzeilen door een vergunning tot tijdelijke stockage aan te vragen.

Het is duidelijk dat het enkel de bedoeling was om via een vergunning tot tijdelijke stockage (die men trouwens nooit heeft bekomen), verder grond op het perceel te storten en op die wijze het perceel op te hogen.

De rechtbank dient dan ook vast te stellen dat er op 12 april 2000, niettegenstaande het stakingsbevel d.d. 27 augustus 1999, door verschillende vrachtwagens grond op kwestieus perceel werd gestort en die grond op het perceel werd open gevoerd. Enige vergunning kon niet worden voorgebracht. Er werd trouwens nooit enige vergunning afgeleverd.

De tenlastelegging B is derhalve afdoende bewezen.

2.1.4. De tenlastelegging C. (het storten van afvalstoffen in strijd met het artikel 4.1.1. van het Besluit d.d. 17 december 1997 van de Vlaamse regering tot vaststelling van het Vlaams Reglement inzake afvalvoorkoming en -beheer (VLAREA))

Uit het strafdossier en de verschillende vaststellingen blijkt afdoende dat het terrein werd aangehoogd met teelaarde en steenpuin afkomstig van de collectorwerken. Men gebruikte aldus geen secundaire grondstof conform de bijlage 4.1 van de VLAREA.

De rechtbank verwijst terzake inzonderheid naar de foto's genomen naar aanleiding van de vaststellingen op 12 april 2000, dus op het ogenblik dat men effectief aan het storten was (stukken 58, 59 en 60) en het verslag van het plaatsbezoek door de diensten van Leefmilieu en Ruimtelijke Ordening (stuk 95).

De tenlastelegging C is afdoende bewezen.

2.2. Individuele boetesluiting

2.2.1. De boetesluiting d.d. 12 april 2000 - artikel 17 VLAREA

2.2.1.1. De boetesluiting van artikel 17 op artikel 4.1.1. VLAREA

De boetesluiting van artikel 17 VLAREA is afdoende bewezen.

gestort en aldus een niet vergunnende reliëfwijziging werd gerealiseerd.

Tweede beklagde is de zaakvoerder van de

Derde beklagde sloot met de
een overeenkomst af voor het storten van leemgrond
voor het ophogen van het terrein eigendom van de

Vierde beklagde is de zaakvoerder van en
tekende de verbintenis met de tot ophoging van het per-
ceel, eigendom van

In besluiten stellen tweede en vierde beklagde dat zij niet wetens en willens hebben
gehandeld. Zij dachten dat een verhoging van maximum 50 cm was toegestaan zonder
vergunning. Zij hadden terzake inlichtingen ingewonnen bij o.a. architect
die hen een kopie uit het milieuzakboekje van 1999 had overhandigd.

In de overeenkomst, die op 18 augustus 1999 tussen de en de
werd opgesteld, staat onder artikel 4 uitdrukkelijk vermeld:
doet de nodige aanvragen naar de nodige vergunningen. (...)".

Tweede beklagde overhandigde aan de politie de kopie die hij uit het milieuzakboekje
had gekregen. Bij het lezen van de voorgebrachte bladzijde uit het milieuzakboekje kan
zelfs een leek duidelijk vaststellen dat elke reliëfwijziging, ook deze van minder dan 50
cm, steeds in concreto dient te worden beoordeeld. Dit was in casu zeker het geval,
gezien het perceel is gelegen in agrarisch gebied.

Beklaagden willen al te gemakkelijk laten uitschijnen dat zij op een verkeerd been wer-
den gezet en zij dachten te goeder trouw te hebben gehandeld.

Beklaagden wilden kost wat kost het terrein van eerste beklagde verhogen en konden
hiervoor geen vergunning bekomen. Alle omwegen waren goed om toch tot een verho-
ging te komen, zelfs onder de mom van een stockage, waarvoor trouwens evenmin een
vergunning werd afgeleverd.

De wijze waarop getracht werd het stakingsbevel te omzeilen bewijst voldoende de
kwade wil van deze beklagden en beklemtoont het ernstige wettenschending.

De beklagde is niet bereid om van de kant op te treden om de schade van de overheid te
veroorzaken. Het is de bedoeling dat de schade van de overheid te worden gecompenseerd.

De beklagde is bereid om de schade van de overheid te worden gecompenseerd.

Bij de overname van de overheid in 1999 (ook de overname van de overheid) is het
niet de bedoeling om de schade van de overheid te worden gecompenseerd. Het is de
bedoeling dat de schade van de overheid te worden gecompenseerd.

Op 14 april 2000 (dus na het stakingsbevel van 27 augustus 1999 en het negeren van dit stakingsbevel d.d. 12 april 2000) werd een nieuwe aanvraag ingediend. Deze werd op 31 juli 2000 eveneens geweigerd.

Belangrijk hierbij is te lezen wat er in de beslissing van 31 juli 2000 staat vermeld onder Historiek:

"Op 11.01.99 werd de bouwweigering verleend voor een zelfde wijziging van het reliëf als thans wordt voorgesteld om reden van het gevaar voor wateroverlast. Op 27.08.1999 en 12.04.2000 werd proces-verbaal opgesteld voor het storten van grond zonder vergunning."

De nieuwe aanvraag van 14 april 2000 had dus betrekking op eenzelfde wijziging van het reliëf (en dus geen 2 meter zoals bij zijn verhoor voorhield) als deze die werd gevraagd op 11 januari 1999 en werd geweigerd.

In de beslissing tot weigering van 31 juli 2000 staat het voorstel van reliëf wijziging vermeld, meer bepaald:

"Beschrijving van de bouwplaats, de omgeving en het project

(...)

- 1. afgraven van teelaarde (40 cm)*
- 2. aanbrengen aanvulgrond afkomstig van weg- en rioleringswerken tot op ontwerphoogte 40 cm*
- 3. opnieuw aanbrengen van teelaarde (40 cm)"*

De beklagden wisten dus reeds voor de aanvang van de werken dat zij een vergunning nodig hadden en dat zij die vergunning niet zouden krijgen. Zij hadden immers reeds voordien een vergunning aangevraagd voor een reliëfwijziging van minder dan 50 cm, die hen werd geweigerd op basis van een motivering die nog steeds geldig was.

De tenlasteleggingen A.1, B en C zijn in hoofde van de eerste, tweede, derde en vierde beklagde afdoende bewezen.

2.2.1.2. In hoofde van vijfde en zesde beklagde

Vijfde beklagde voerde in opdracht van de NV Aquafin de collectorwerken uit.

Bij de uitvoering van die werken diende vijfde beklagde zich te ontdoen van de overtollige grond. Hiertoe sloot vijfde beklagde een overeenkomst af met de

Hierbij werd door de beklagde gegeven van de

om goed te worden aanrop van zand en grint in de Eigenaarszaak

van

Zesde beklagde werd in de overeenkomst gesteld dat de NV Aquafin de vijfde beklagde de overtollige grond zou afvoeren in de eigenaarszaak van de beklagde.

De overeenkomst werd opgesteld op 18 augustus 1999.

Zesde beklagde had op die werkdag in vijfde beklagde vijfde beklagde vijfde beklagde voor de werken.

Zoals hierboven reeds uiteengezet gaat het niet op om zich te verbergen achter de onwetendheid dat men voor een reliëfwijziging van minder dan 50 cm ook een vergunning kan nodig hebben. Het milieuzakboekje, waarmee ook door deze beklagden wordt geschermd, is terzake klaar en duidelijk en dit reeds voor 01 mei 2000.

Van mensen of vennootschappen die door hun beroep voortdurend worden geconfronteerd met het milieu en stedenbouw, mag worden verondersteld dat zij de milieuwetgeving en de wetgeving met betrekking tot stedenbouw en ruimtelijke ordening kennen en ook toepassen.

Vijfde beklagde diende absoluut een terrein te hebben om de overtollige grond van de collectorwerken kwijt te geraken.

Uit de overeenkomst met derde beklagde blijkt duidelijk dat er op het ogenblik van de overeenkomst nog geen vergunning tot storting of ophoging was. Derde beklagde zou de nodige vergunningen aanvragen.

Vanaf 20 augustus 1999 hadden er reeds stortingen plaats door vijfde beklagde onder de verantwoordelijkheid van zesde beklagde.

Vijfde beklagde begon derhalve reeds te storten zonder te weten of derde beklagde reeds een vergunning aanvroeg, laat staan of er een vergunning was.

Dit is de omgekeerde wereld en getuigt van een grove onvoorzichtigheid in hoofde van vijfde en zesde beklagde. Het wijst er verder op dat hun enige bezorgdheid was om die overtollige grond van de collectorwerken zo vlug mogelijk kwijt te geraken. Of de partij (derde beklagde) met wie zij een overeenkomst sloten over een vergunning beschikte was geen punt voor hen. Zij begonnen bewust de grond op het terrein te voeren wetende dat derde beklagde over geen vergunning beschikte. Door vijfde en zesde beklagde werd er derhalve wetens en willens gehandeld.

Dit blijkt verder uit de vaststellingen op 12 april 2000 waarbij vijfde beklagde onder de verantwoordelijkheid van zesde beklagde opnieuw grond op het terrein kipte zonder dat er daadwerkelijk een vergunning was. Het zich verbergen achter mondelinge toestemmingen en het verwijzen naar een schrijven van het college van burgemeester en schepenen, dat enkel melding maakt van het feit dat het college van burgemeester en schepenen in zitting van 10 april 2000 akte nam van de melding van tijdelijke stockage van leemgrond op het kwestieuze perceel, houdt geen steek.

Dit is niterraard een akteneming en geen vergunning tot tijdelijke stockage.

In hetgeenstaand aan de stichtingsband werd er door vijfde en zesde beklagde op 12 april 2000 melding gemaakt van de stockage van leemgrond op het terrein op het perceel van de collectorwerken.

Verder dient nog te worden opgemerkt dat op 12 april 2000 vijfde beklagde melding maakte van de stockage van leemgrond op het terrein op het perceel van de collectorwerken op 12 april 2000. Het is duidelijk dat de stockage van leemgrond op het terrein op het perceel van de collectorwerken op 12 april 2000 plaatsvond onder de verantwoordelijkheid van vijfde beklagde.

De ten laste gelegde feiten kunnen zowel materieel als moreel aan de eerste, derde en vijfde beklagde worden toegerekend: zij hebben onbetwistbaar een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel van de vennootschap of de waarneming van haar belangen en tweede, vierde en zesde beklagde zijn de respectievelijke verantwoordelijken.

De door de beklagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening, alsook inzake het milieu via het decreet tot afvalvoorkoming en -beheer, naleven. De rechtbank wijst er op dat de beklagden hun individueel economisch belang niet boven het algemeen belang mogen laten prevaleren. De beklagden hebben zich werkelijk aan geen enkele regel inzake reliëfwijziging, en de aard van de gebruikte gronden hiertoe, gestoord. Meer nog, de regels kennende hebben zij deze trachten te omzeilen via een zogenaamde tijdelijke stockage (waarvoor trouwens evenmin een vergunning werd verleend). Het feit dat de beklagden duidelijk lak hebben aan diverse regels die beogen de samenleving te ordenen, wijst er op dat gestrengheid in de bestraffing vereist is.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op sociaal, economisch en ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

De eerste beklagde liep nog geen veroordeling op.

De tweede beklagde is thans jaar. Hij werd op 23 februari 2000 veroordeeld voor het achterlaten van afvalstoffen.

De derde beklagde liep nog geen veroordeling op.

De vierde beklagde is thans jaar. Hij beschikt over een onberispelijk strafrechtelijk verleden. Hij was wel de initiatiefnemer om, na een weigering tot vergunning, de reliëfwijziging toch te realiseren zonder vergunning en het projectgebied te trachten te omzeilen.

De vijfde beklagde liep nu veroordeling op door de vijfde beklagde.

De zesde beklagde is thans jaar. Hij liep nu veroordeling op door de vijfde beklagde.

De zevende beklagde is thans jaar. Hij liep nu veroordeling op door de vijfde beklagde.

zen geachte feiten omschreven onder de diverse tenlasteleggingen, de in het beschikende gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen.

De rechtbank kan niet ingaan op de vraag tot het verlenen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling die in besluiten voor verschillende beklagden wordt gevraagd.

Opschorting van de uitspraak van veroordeling is voornamelijk ontstaan vanuit de zorg de korte (effectieve) gevangenisstraffen te vermijden (C. Van den Wyngaert, *Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht*, Maklu, 2003, 418). Daarenboven is het een sanctiemaatregel die de declassering van de betrokkene kan verhinderen: gezien er geen veroordeling wordt uitgesproken, zal de rechterlijke beslissing na afloop van de proeftermijn niet vermeld worden in het strafregister van de betrokken beklagde (L. Dupont, R. Verstraeten, *Handboek Belgisch strafrecht*, Acco, 1989, 939).

Gezien de rechtbank van oordeel is dat aan de beklagden alleszins geen gevangenisstraf dient te worden opgelegd, is de bekommernis om een korte gevangenisstraf te vermijden niet aan de orde. De opschorting die een uitdrukkelijke gunst is, dient in huidig geval dan ook voornamelijk vanuit het criterium van het gevaar voor declassering bij een veroordeling te worden beoordeeld. Er valt niet in te zien hoe de hierna gemaakte straftoemeting van aard zal zijn de beklagden sociaal te declasseren. Bovendien houdt de rechtbank ook rekening met de voornamelijk economische en antisociale motieven van de beklagden bij het plegen van de feiten, waarbij geldboeten bij uitstek een passende reactie uitmaken.

4. Verwijdering van de afvalstoffen bij toepassing van artikel 59 van het afvalstoffendecreet

Artikel 59 § 1 en § 2 van het decreet van 2 juli 1981 (gewijzigd door het decreet van 20 april 1994) betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen bepaalt:

“§ 1. Degene die afvalstoffen achterlaat in strijd met de bepalingen van dit decreet, wordt door de rechtbank veroordeeld tot het verwijderen ervan binnen een door haar vastgestelde termijn.

§ 2. Overeenkomstig het bepaalde in § 1 van de voorgaande worden verplicht tot verwijdering van de afvalstoffen die de beklagde achterlaat, de gezamenlijke eigenaars van de afvalstoffen verantwoordelijk gehouden.

Bij de veroordeling van de beklagde voor het verwijdering van de afvalstoffen, wordt de beklagde verplicht tot de kosten van verwijdering van de afvalstoffen te betalen. De beklagde wordt aansprakelijk gehouden voor de kosten van verwijdering van de afvalstoffen.

Bij de veroordeling van de beklagde voor het verwijdering van de afvalstoffen, wordt de beklagde aansprakelijk gehouden voor de kosten van verwijdering van de afvalstoffen.

stoffen op de openbare wegen, de waterwegen en de havens en hun specifieke aanhoorigheden, wordt dit bedrag gestort op de rekening van het Verkeersinfrastructuurfonds."

De rechtbank dient aldus de veroordeling tot verwijdering van de achtergelaten afvalstoffen uit te spreken, zoals voorzien in de dagvaarding en zoals hierna in het beschikende gedeelte bepaald.

5. Herstelmaatregelen

Herstelvorderingen in het kader van D.O.R.O. (decreet ruimtelijke ordening)

Bij vordering van 22 februari 2005 uitgaande van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur wordt herstel in de oorspronkelijke staat gevorderd.

Dit impliceert het afgraven van al de aangevoerde grond en herstel van het terrein (over de ganse oppervlakte) in zijn oorspronkelijke staat, m.a.w. het terrein minstens op hetzelfde niveau brengen als het rechts aanpalend perceel.

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de GSI of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. Volgens recente en door deze rechtbank bijgevoerde casuïstiek (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be) moet de rechter de vordering van de GSI of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd, niet inwilligen indien de vordering niet strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. Volgens recente en door deze rechtbank bijgevoerde casuïstiek (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be) moet de rechter de vordering van de GSI of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd, niet inwilligen indien de vordering niet strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending.

blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitsbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing.

De grondslag van een herstellvordering is niet zozeer een bepaald misdrijf, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet worden nageleefd en waarvan de niet-naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd (Cass. 15 november 2005, www.cass.be). Het tenietdoen van de materiële gevolgen van het misdrijf, wat ook de aard van dit misdrijf is, verhindert dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem of haar begane overtreding behoudt. De met de wet strijdige toestand die door dit misdrijf werd veroorzaakt en die nog steeds bestaat, moet gestaakt worden, zodat de herstellvordering dient te worden ingewilligd.

De ingediende herstellvorderingen zijn naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven omschreven onder de tenlasteleggingen A.1-2 een einde te stellen en leggen aan de beklaagden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvorderingen werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissingen werden genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvorderingen stroken dan ook met de wet en werden uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen. De herstellvorderingen moeten dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkende gedeelte van dit vonnis.

Dat de herstellvorderingen bij de beklaagden thans als kennelijk onredelijk zouden overkomen, is louter en alleen een gevolg van de eigen beslissing van de beklaagden om, goed bewust van het wederrechtelijke karakter van deze zonder vergunning uitgevoerde reliëfwijziging, deze toch in stand te houden, duidelijk met een economisch oogmerk. Het feit dat de beklaagden voor een voldongen feit gezorgd hebben, mag niet gevaloriseerd worden door het afwijzen van de herstellvordering.

De overige, niet als onredelijk beschouwde herstellvorderingen worden ingewilligd op de volgende wijze. Een bedrag van 1.000,- wordt per 01-01-2006 betaald aan de gemeente voor de herstellvordering van de bevestiging van de bestemmingen van de landbouwzone van de gemeente Herengracht 1-10 op de site.

De overige herstellvorderingen van de gemeente van 01-01-1999 worden tevens ingewilligd op de volgende wijze. Een bedrag van 1.000,- wordt per 01-01-2006 betaald aan de gemeente voor de herstellvordering van de bevestiging van de bestemmingen van de landbouwzone van de gemeente Herengracht 1-10 op de site.

juni 2003, bepaalt dat de regels inzake het in te winnen eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijke reglement is goedgekeurd. Op 16 december 2005 werd het huishoudelijke reglement goedgekeurd.

De rechter kan ingediende vorderingen voor bouwinbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 die nog niet voor eensluitend advies aan de HRH werden voorgelegd, alsnog voor advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voorleggen. Het betreft dus een mogelijkheid en geen verplichting voor de strafrechter.

Waar de Hoge Raad voor het Herstelbeleid ook bevoegd is om een eensluitend advies te verlenen over de opstarting van de ambtshalve uitvoering van het vonnis of arrest door de stedenbouwkundige inspecteur, acht de rechtbank het niet aangewezen thans dit advies in te winnen. Dit zou bovendien de afhandeling van de zaak, nodeloos vertragen.

Gelet op de genoemde artikelen en de hiernavolgende artikelen:

art. 91K.B.28.12.1950 verv.K.B.29.7.92 gew.K.B.23.12.93 gew.K.B.11.12.01(€);(gerechtskosten)

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetb. van strafvordering, art. 162 182 184 189 190 194 226 227 185 ;

W. 5 maart 1952, art. 1; gew. programmawet 24.12.1993, art. 1; gew. art. 36 WVV 7.2.03;(opdec.)

Strafwetboek, art. 2 5 40 50 65 66 ;

Burg. wetb., art. 1384; Strafwetboek, art. 50;(BA)

W.1.8.1985,art. 28.29;gew. W. 24.12.1993,art. 3 & W.22.4.03;K.B.18.12.1986.art.58;gew.K.B.19.12.03;(10fr/€10);

gew.K.B.31.10.2005;(€25);

EG verordening nrs.1103/97, 974/98 & 2866/98 van de Raad van 17.6.97, 3.5.98 & 31.12.98(€);

art. 2,3,4,6,9 eurowet 78 d.d. 26.6.2000;KB 20.07.2000; (BS 30.8.2000)(€);

art. 3 eurowet 77 d.d. 30.06.2000;KB 20.07.2000; (BS 30.8.2000)(€);

Om die redenen, de Rechtbank, recht doende:

op tegenspraak;

VERKLAART eerste beklagde schuldig aan de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A.1, A.2, B en C

TOEPASSING artikel van artikel 50, eerste lid van het Strafwetboek:

VOORDEEL eerste beklagde wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden en drie maanden voorwaardelijk op de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A.1, A.2, B en C

De rechtbank

verklaart eerste beklagde schuldig aan de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A.1, A.2, B en C

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT tweede beklaagde voor deze feiten samen tot een geldboete van VIJFHONDERD EURO, met 45 opdecimen verhoogd (= x 5,5), **2.750 euro** bedragende;

VERKLAART derde beklaagde schuldig aan de feiten omschreven onder de tenlastelleggingen A.1, B en C

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT derde beklaagde voor deze feiten samen tot een geldboete van VIJFHONDERD FRANK, gedeeld door 40,3399, met 1990 opdecimen verhoogd (= x 200), **2.478,94 euro** bedragende;

VERKLAART vierde beklaagde schuldig aan de feiten omschreven onder de tenlastelleggingen A.1, B en C

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT vierde beklaagde voor deze feiten samen tot een geldboete van VIJFHONDERD FRANK, gedeeld door 40,3399, met 1990 opdecimen verhoogd (= x 200), **2.478,94 euro** bedragende;

VERKLAART vijfde beklaagde schuldig aan de feiten omschreven onder de tenlastelleggingen A.1, B en C

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT vijfde beklaagde voor deze feiten samen tot een geldboete van VIJFHONDERD FRANK, gedeeld door 40,3399, met 1990 opdecimen verhoogd (= x 200), **2.478,94 euro** bedragende;

VERKLAART zesde beklaagde schuldig aan de feiten omschreven onder de tenlastelleggingen A.1, B en C

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT zesde beklaagde voor deze feiten samen tot een geldboete van VIJFHONDERD FRANK, gedeeld door 40,3399, met 1990 opdecimen verhoogd (= x 200), **2.478,94 euro** bedragende;

200), **2.478,94** euro bedragende;

Herstelmaatregelen in hoofde van eerste, tweede, derde, vierde, vijfde en zesde beklagde:

BEVEELT op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur het herstel van het terrein in de oorspronkelijke staat door het afgraven van al de aangevoerde grond en herstel van het terrein (over de ganse oppervlakte) in zijn oorspronkelijke staat, m.a.w. het terrein minstens op hetzelfde niveau brengen als het rechts aanpalend perceel, binnen een termijn van **één jaar** vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

BEVEELT dat voor het geval dat de aanpassingswerken niet binnen de voormelde termijn worden uitgevoerd, de stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

ZEGT voor recht dat op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur voor de provincie door eerste, tweede, derde, vierde, vijfde en zesde beklagde een **dwangsom** zal worden verbeurd van **125 euro per dag** vertraging in de nakoming van dit bevel.

VEROORDEELT de eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde en de zesde beklagde bij toepassing van artikel 59 § 1 en § 2 van het afvalstoffendecreet tot het **verwijderen van de afvalstoffen** die zijn achtergelaten in strijd met de bepalingen en dit binnen een termijn van **één jaar** en veroordeelt hen telkens tot de kosten van verwijdering die door de gemeente, de afvalstoffenmaatschappij of het Vlaamse Gewest worden gemaakt.

VERKLAART eerste beklagde overeenkomstig artikel 60 van het afvalstoffendecreet burgerechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboete, evenals voor de betaling van de gerechtskosten die ingevolge de feiten omschreven in de tenlastelegging C zal worden uitgesproken lastens tweede beklagde

VERKLAART vijfde beklagde overeenkomstig artikel 60 van het afvalstoffendecreet burgerechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboete, evenals voor de betaling van de gerechtskosten die ingevolge de feiten omschreven in de tenlastelegging C zal worden uitgesproken lastens tweede beklagde

VERKLAART zeste beklagde overeenkomstig artikel 60 van het afvalstoffendecreet burgerechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboete, evenals voor de betaling van de gerechtskosten die ingevolge de feiten omschreven in de tenlastelegging C zal worden uitgesproken lastens tweede beklagde

sprakelijk voor de betaling van de geldboete, evenals voor de betaling van de gerechtskosten die ingevolge de feiten omschreven in de tenlastelegging C zal worden uitgesproken lastens zesde beklaagde

Kosten: Veroordeelt de zes beklaagden solidair tot de gerechtskosten deze begroot op: 202,10 euro;

Legt bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding op van € 25; -----
(K.B. 11.12.'01 tot wijz. K.B.23.12.'93 -W. 28.07.'92)-----

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van 25 EURO (K.B. 31.10.05), met 45 opdecimen verhoogd, € 137,5 bedragende, te betalen bij wijze van **bijdrage** tot financiering van het **fonds** tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, nl. door de zes beklaagden ieder eenmaal deze som;

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboeten **enkel wat betreft de tweede, vierde, en zesde beklaagden** zullen kunnen **vervangen** worden door een gevangenisstraf van drie maand voor elke boete van 500.-frank; drie maand voor de boete van 500 euro;

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van: -----

--- di 23 mei 2006 ---

Aanwezig: -----

ondervoorzitter, voorzitter der 19° kamer;
rechter;
rechter;

substituut-Procureur des Konings;
griffier;

(doorhaling van *feen*, regels en *foe* woorden goedgekeurd)